

[Hans Rasmussen.]

terne på arbejdsmarkedet endnu lever under og har godkendt, kan sådanne regler, som har været anvendt i mere end en menneskealder, selvfølgelig ikke være i strid med grundloven. Det var rimeligt, om man havde lidt mere viden om de ting, når man overhovedet vil tale om dem. Hvis man havde hævet den ulovlige strejke, var boykotvarslerne også øjeblikkelig ophørt. Det stod således til de strejkende selv at bestemme tiden for boykotens bortfald. Men jeg kan give ordføreren for det kommunistiske parti så meget ret, at det var givet, at der ville opstå et principielt retsspørgsmål vedrørende boykotvarslerne, efterhånden som den pågældende virksomhed fik fuld bemanning eller op imod fuld bemanning. De samvirkende Fagforbund var fuldt ud klar over, at så måtte vi tage initiativet til at få boykotvarslet til at bortfalde, og hvis ordføreren for det kommunistiske parti i øvrigt har fulgt med i begivenhederne under kampens gang, så vil han vide, hvor mange gange vi om dette spørgsmål har rettet henvendelse til Arbejdsgiverforeningen. Altså de strejkende kunne selv have klaret spørgsmålet.

Når de strejkende arbejdere har beklaget sig over pressen og den måde, hvorpå strejken i flere dagblade blev beskrevet, så er det vel rigtigt, at der blev lavet nogen sensation herom; men det blad, der ved at skrive derom skabte den største forvirring, var dog Land og Folk, og jeg havde ikke indtryk af, at det navnlig var det blad, som de strejkende ved deres samtale med justitsministeren rettede deres klager imod.

Vi er derfor i fagbevægelsen yderst tilfredse med den holdning, som den højtærede justitsminister og regeringen har taget til spørgsmålet ved pure at afvise de fremsendte klager over såvel boykotvarslerne som pressens omtale af konflikten. Og gudskelov vi lever i et frit land og er i stand til at imødegå hinanden!

Derimod er LO meget stærkt forundret over, at det kommunistiske parti her i folketinget nu retter henvendelse til den højtærede arbejdsminister for at forhøre, hvad ministeren agter at foretage sig over for arbejdsgiverne, når det drejer sig om at sikre trygheden og bringe ordnede forhold ind på vore virksomheder. Var en sådan fore-

spørgsel virkelig berettiget, og var det så dårligt generelt, som vi har hørt det af det kommunistiske partis ærede ordfører, måtte det være en total falliterklæring for det arbejde, der er udført gennem mange, mange år af dansk fagbevægelse, og det er selvfølgelig heller ikke rigtigt. Naturligvis kan der være virksomheder, hvor forholdene ikke er så gode, men her må det være de pågældende arbejdere, der i forbindelse med deres tillidsmænd og organisationer sætter ind og bringer rimelige overenskomst- og lønmæssige forhold til veje. Det er den fremgangsmåde, man kan bruge i de allerfleste tilfælde. Men måske — og det var rart at få det klaret — er denne invitation til arbejdsministeren en ændring i kommunisternes principielle holdning, når det drejer sig om arbejdsmarkedets organisationer, og hvis det er tilfældet, er det jo en meget alvorlig sag for fagbevægelsen. Skulle de henvendelser, der i anledning af Henzestrejken er rettet til regeringen, være en tendens, der bliver forstærket, må vi jo ligefrem gå ud fra, at man ikke mener, at arbejdsmarkedets organisationer længere selv kan klare forholdene på arbejdsmarkedet, og at man skal bringe regeringen og lovgivningsmagten ind i billedet.

Nu vil jeg ikke tro, at en sådan henvendelse er rettet fra det kommunistiske parti for at blande lovgivningsmagten ind i de store overenskomstsituationer, men det er vel, fordi man ikke har taget fornuften fangen. Forespørgslen er ulogisk i sin opstilling, og så er det vel også bare et placeringsspørgsmål, fordi kommunisterne tror, de kan drive politik på noget sådant. Men det tror jeg i hvert fald ikke de danske arbejdere vil række hånd til.

Det kan ikke hjælpe, at man vil vende op og ned på tingene. En uvarslet strejke, der af den faste voldgiftsret er kendt ulovlig, er nu engang ulovlig, og den kan ikke blive lovlig ved, at man tager midler i anvendelse, som, hvis man bliver ved med det, kan blive et dolkestik i ryggen på dansk fagbevægelse.

Jeg skal ikke påstå, at septemberforliget eller de faglige retsregler i deres indhold svarer til tiden i dag. Men så må man gøre, som vi har gjort i jernindustrien, modernisere de faglige retsregler, gennemgå dem, således at de til en vis grad er ført